

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Krajská prokuratúra Trenčín**, Legionárska č. 5, Trenčín, proti žalovanej: **Správa katastra Trenčín**, Piaristická č. 25, Trenčín, **za účasti: 1/ P.**, bytom K., **2/ Slovenská správa ciest**, Miletičova č. 19, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. V 2476/09 zo dňa 1.7.2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/6/2011-33 zo dňa 23.3.2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 11S/6/2011-47 zo dňa 21.6.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/6/2011-33 zo dňa 23.3.2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 11S/6/2011-47 zo dňa 21.6.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi a vedľajším účastníkom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu prokurátora o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. V 2476/09 zo dňa 1.7.2007 o povolení vkladu vlastníckeho práva a vkladu vecného bremena z kúpnej zmluvy zo dňa 15.4.2009 uzavretej medzi vedľajšími účastníkmi 1/ a 2/. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že správa katastra rozhodla o celom návrhu na vklad vlastníckeho práva a tiež o vecnom bremene. Uviedol, že hoci na LV vecné bremeno zaznačené nebolo, nemožno usudzovať, že o ňom nebolo ani rozhodnuté. Dôvodil, že ak už vklad bol povolený podľa návrhu vedľajšieho účastníka 2/, i keď možno mať k obsahu vecného bremena výhrady, bolo potrebné ho len zapísať do LV a preto bola žaloba z tohto pohľadu nedôvodná, pretože zrušením napadnutého rozhodnutia by sa neprípustne zasiahlo do vlastníckeho práva, ktoré má väčšiu váhu než vecné bremeno. Dodal, že ak žalobca tvrdil, že medzi (vedľajším) účastníkom 1/ a vlastníkom susednej parcely boli zlé susedské vzťahy, neexistuje tu reálny predpoklad, aby sa vecné bremeno v súčasnosti vyriešilo. Podľa názoru krajského súdu zamietnutie žaloby a dopísanie vecného bremena do LV na základe povoleného vkladu zo dňa 1.7.2009 splní legitímne očakávania všetkých účastníkov zmluvy.

Žalobca sa včas podaným odvolaním domáhal zmeny rozsudku krajského súdu a zrušenia rozhodnutia žalovanej. Dôvodil, že vyznačením rozhodnutia o povolení vkladu v podobe upravenej § 31 ods. 4 a 5 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) účinným do 31.8.2009, na zmluve doloženej k návrhu na vklad, **sa malo za to, že došlo k povoleniu všetkých vecných práv, ktoré boli predmetom zmluvy. Preto podľa žalobcu bolo jednoznačné, že rozhodnutím č. V 2476/09 zo dňa 1.7.2009 žalovaná povolila vklad vlastníckeho práva ako aj vecného bremena, no takéto rozhodnutie bolo v rozpore s § 31 ods. 1 a 3**

katastrálneho zákona a § 46 SP. Rozpor mal podľa žalobcu spočívať v tom, že dohoda o zriadení vecného bremena nebola vôbec uzatvorená. Poukazoval na to, že vlastníkom pozemku parc. č. X., v ktorého prospech malo byť zriadené vecné bremeno typu in rem, bol v rozhodnej dobe v zmysle LV č. X., k. ú. K., J., ktorý však nezaslal žiadne prijatie návrhu na uzavretie predmetnej dohody o zriadení vecného bremena. Predmetná dohoda o zriadení vecného bremena teda podľa žalobcu je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre jej rozpor s § 151o ods. 1 a 2, § 44 ods. 1 a § 50 ods. 1 a 2 OZ. K povoleniu vkladu vecného bremena došlo podľa žalobcu na základe absolútne neplatného právneho úkonu. **Ďalej uviedol, že nezákonnosť rozhodnutia žalovanej je zrejmá aj z vykonaných zápisov v katastri, keď zápis na LV bol vykonaný len ohľadom vlastníckeho práva, nie však ohľadom vecného bremena.** Na absolútnu neplatnosť zmluvy musí pritom správny orgán ako aj súd v preskúmvacom konaní prihliadnuť z úradnej povinnosti. Žalovaná teda podľa žalobcu mala po zistení absolútnej neplatnosti dohody o zriadení vecného bremena skúmať účelnosť vydania rozhodnutia o čiastočnom povolení vkladu vlastníckeho práva z kúpnej zmluvy podľa § 31 ods. 3 veta druhá katastrálneho zákona. Pre úplnosť dodal, že žaloba prokurátora bola v tomto smere nesprávna, čo však podľa nebo nič nemení na jej opodstatnenosti vo vzťahu k absolútnej neplatnosti dohody o zriadení vecného bremena a na jej základe nezákonne vydaného rozhodnutia. K argumentácii krajského súdu o neprípustnom zásahu do vlastníckeho práva v prípade zrušenia rozhodnutia žalovanej, žalobca uviedol, že žaloba zodpovedala aj potrebe chrániť dobromyseľne nadobudnuté práva vyplývajúce zo znenia § 249 ods. 3 OSP. Tvrdil, že jednak účastníci zmluvy si mali byť vedomí absolútnej neplatnosti dohody o zriadení vecného bremena a preto nemôžu byť vo vzťahu k preskúmvanému rozhodnutiu žalovanej považovaní za dobromyseľných a jednak aj v prípade vyhovenia žalobe by došlo len k „obnoveniu“ vkladového konania, v rámci ktorého by sa účastníci mohli domáhať len vkladu vlastníckeho práva – zásah do práv by bol teda len dočasný a zároveň by sa odstránil stav právnej neistoty spočívajúci v povolenom, no v katastri nehnuteľností nevyznačenom vecnom bremene.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrili žalovaná a vedľajší účastníci 1/ a 2/.

Správa katastra súhlasila s dôvodmi žalobcu a uviedla, že sama dala podnet na okresnú prokuratúru na podanie protestu a následne protestu prokurátora vyhovel. Tvrdila, že v konaní V 2476/09 došlo z jej strany k nesprávnemu posúdeniu veci, **keď bol povolený vklad vlastníckeho práva aj vecného bremena do katastra nehnuteľností**, hoci na povolenie vecného bremena podmienky neboli splnené.

P. nesúhlasil s odvolaním žalobcu a žiadal rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že prokurátor sa domáhal zrušenia rozhodnutia správy katastra z rôznych dôvodov – raz preto, že správa nerozhodla o zápise vecného bremena a druhýkrát preto, že rozhodla, ale vlastníčkovi susednej nehnuteľnosti bremeno nezapísali. Uviedol, že vecné bremeno vzniklo ako zmluva v prospech tretej osoby, a to ako súčasť kúpnej zmluvy uzavretej medzi ním a SSC, teda osoba, v prospech ktorej sa bremeno zriadilo, vôbec nemusí byť účastníkom zmluvy. Ďalej tvrdil, že podľa návrhu na vklad sa malo zapísať vecné bremeno tak, ako vyplýva z kúpnej zmluvy a nie zapísať vecné bremeno v prospech J.. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že zmluva vôbec nebola uzavretá, pretože právo nepodmieňuje prevod vlastníctva zápisom vecného bremena. Dôvodil, že ak by iní účastníci dospeli k záveru, že správa katastra pochybila a nezapísala vecné bremeno v ich prospech, nič im nebráni v tom, aby sa svojho práva domáhali súdnou cestou, ale v žiadnom prípade to nie je dôvod na zrušenie rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva, pretože takým postupom by boli hrubo porušené jeho ústavné práva ako aj akákoľvek právna istota pri kúpe nehnuteľnosti. Podľa jeho názoru, s ohľadom na obsah protestu prokurátora, žaloby a odvolania, podstatou sporu nie je ani vecné bremeno, ale snaha štátnej inštitúcie o možnosť nakladať so spornou nehnuteľnosťou, čo by sa dosiahlo vyhovením odvolaniu žalobcu. Kroky SSC podľa neho svedčia o jej úmysle neplniť kúpnu zmluvu, alebo uzatvoriť ju s alternatívnym kupujúcim.

Slovenská správa ciest (ďalej len „SSC“) sa stotožnila s názorom žalobcu a žiadala zmenu rozsudku krajského súdu a zrušenie rozhodnutia správy katastra.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré

mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 3. apríla 2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Zo spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovanej 1/, vyplýva, že SSC ako predávajúci a P. ako kupujúci uzavreli dňa 15.4.2009 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod vlastníctva k pozemku vedenému na LV č. X., v k. ú. K., KN-C č. X., o výmere 57m². Z čl. V. zmluvy vyplýva, že za účelom zabezpečenia prístupu vlastníka parc. KN C č. X., zapísanej na LV č. X., k. ú. K., na verejnú komunikáciu, zriaďuje sa touto zmluvou bezodplatné vecné bremeno na pozemok, ktorý je predmetom tejto kúpnej zmluvy, a to v prospech každého, aj budúceho vlastníka parcely KN C č. X.. Vecné bremeno spočívalo v práve prechodu a prejazdu cez zaťaženie nehnuteľnosť.

SSC podala dňa 1.6.2009 na správe katastra návrh na vklad a žiadala zapísať zmenu vlastníka dotknutého pozemku ako aj vecné bremeno zaťažujúce uvedený pozemok. Na základe návrhu správa katastra dňa 1.7.2009 povolila vklad, pričom na LV bola vyznačená len zmena v osobe vlastníka, no nebolo zapísané vecné bremeno.

Na podnet správy katastra podal prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín dňa 18.8.2010, pod č. Pd 129/10-4, protest správe katastra s odôvodnením, že rozhodnutím správy katastra došlo k porušeniu zákona spočívajúcim v tom, že správa katastra nesprávne aplikovala ustanovenia katastrálneho zákona v procese rozhodovania o návrhu na vklad – keď navrhovatelia žiadali zapísať prevod vlastníckeho práva ako aj zriadenie vecného bremena, no správa rozhodla len v prvej časti, a to bez toho, aby posúdila účelnosť rozhodnutia len o časti návrhu (§ 31 ods. 3 katastrálneho zákona). **Iné dôvody v proteste prokurátora uvedené neboli.**

Správa katastra protestu prokurátora vyhovel a rozhodnutím č. UP 1/2010, V 2476/2009, zo dňa 17.9.2010, svoje rozhodnutie o povolení vkladu zrušila.

Na odvolanie P. nadriadený orgán – Katastrálny úrad v Trenčíne -rozhodnutím č. UPo 4/2010 zo dňa 13.12.2010 zrušil rozhodnutie správy katastra č. UP 1/2010, V 2476/2009, zo dňa 17.9.2010, o vyhovení protestu prokurátora a konanie o proteste zastavil.

Z dôvodu nevyhovenia protestu podal prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín dňa 3.2.2011 na krajskom súde žalobu podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia správy katastra č. V 2476/2009 zo dňa 1.7.2009. Žalobu odôvodnil tým, že **správa katastra vo vkladovom konaní porušila zákon, pretože rozhodla len o časti podaného návrhu bez súčasného splnenia zákonnej podmienky účelnosti, o zvyšnej časti návrhu nerozhodla vôbec** a nepreskúmala platnosť zmluvy.

Predmetom odvolacieho konania bol teda rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby prokurátora, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia správy katastra č. V 2476/09 zo dňa 1.7.2009, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie správy katastra, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Osobitným prípadom je preskúmanie správneho rozhodnutia na základe žaloby prokurátora podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP, teda v prípadoch, keď správny orgán nevyhovел protestu prokurátora.

Podľa názoru odvolacieho súdu je nutné si uvedomiť osobitné zákonné predpoklady pre podanie žaloby prokurátorom, ktorý nie je účastníkom katastrálneho správneho konania, ani osobou, ktorá by bola vo svojich právach priamo alebo podľa svojho tvrdenia dotknutá. **Preto ho zákon prostredníctvom ustanovení § 35 v spojení s § 249 OSP striktné obmedzuje pri podaní žaloby v správnom súdnictve tak, aby iba výnimočne zasiahol do právnych vzťahov, ktoré sú predmetom prieskumu v tomto konaní.**

Podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP prokurátor môže podať návrh na začatie konania, ak ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v prípadoch, v ktorých sa nevyhovelo protestu prokurátora a **za podmienok uvedených v tomto zákone.**

Podľa § 249 ods. 3 OSP **prokurátor pri podaní návrhu podľa § 35 ods. 1 písm. b/ (ďalej len "žaloba") dbá o to, aby práva nadobudnuté v dobrej viere boli čo najmenej dotknuté.**

Práve podmienka zachovávanía práv nadobudnutých účastníkmi v dobrej viere orgánmi prokuratúry, ktorá je materiálnou podmienkou aktívnej legitímácie, je pre tento súdny prieskum rozhodujúca a predstavuje verejný záujem na stabilite právnych vzťahov a ich ochrane.

Kto je účastníkom právneho vzťahu v predmetnom katastrálnom konaní vyplýva z administratívneho spisu. Na základe podpisu kúpnej zmluvy došlo k vzniku súkromnoprávneho vzťahu medzi SSC a P. P., obsahom ktorého sú jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán, a to najmä právo kupujúceho na prevod vlastníckeho práva k uvedenej nehnuteľnosti. Podľa odvolacieho súdu je toto právny vzťah, pri ktorom, ak chcela prokuratúra využiť svoje oprávnenie podľa § 249 ods. 3 OSP, musela preukázať, že dbá o to, aby práva, ktoré tento subjekt nadobudol v dobrej viere, boli čo najmenej dotknuté.

Jediným dôvodom v žalobe ako aj v proteste prokurátora bolo tvrdenie, že správa katastra porušila v katastrálnom konaní zákon, a to konkrétne § 31 ods. 3 katastrálneho zákona, keď podľa prokurátora rozhodla len o časti návrhu na vklad – o vklade vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy, bez toho, aby rozhodla súčasne aj o vecnom bremene, ktoré malo zaťažovať prevádzaný pozemok v prospech susediaceho pozemku a bez toho, aby posúdila účelnosť rozhodnutia o časti návrhu na vklad.

Samotná správa katastra však na pojednávaní pred krajským súdom uviedla, že z rozhodnutia o povolení vkladu, ktoré je predmetom prieskumu, nemožno vyvodit' záver, že o vecnom bremene nebolo vôbec rozhodnuté – pretože obsah rozhodnutia by nebol rozdielny. Obdobne sa vyjadrila aj k odvolaniu žalobcu, keď uviedla, že v konaní V 2476/09 bol povolený vklad vlastníckeho práva aj vecného bremena do katastra nehnuteľností.

Žalobca v žalobe ani v proteste vôbec nekonkretizoval, ochrany koho práv sa svojimi podaniami vlastne domáhal. Kupujúci nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti v dobrej viere, v konaní nespochybňoval svoju povinnosť vyplývajúcu mu z dohodnutého vecného bremena a skutočnosť, že vecné bremeno bolo zriadené formou zmluvy v prospech tretej osoby (teda, že táto by sa stala účinnou voči tretej osobe až keby s ňou vyjadrila svoj súhlas), pričom táto tretia osoba nedala do zmluvy svoj súhlas, nemôže byť dobromyseľnému kupujúcemu na ťarchu. Takýto zásah do jeho ústavou garantovaných práv neprichádza do úvahy. Ak správa katastra pochybila pri skúmaní podmienok na povolenie vkladu ako aj v procese rozhodovania (§ 31 ods. 3 vtedy platného katastrálneho zákona), nemožno pri náprave jej pochybení zasiahnuť do práva iného subjektu - kupujúceho, ktorý pochybenie nenamietal.

Odvolací súd poukazuje na to, že postup žalobcu skôr smeroval k ochrane práv vlastníka susedného pozemku (ktorému by svedčalo právo prechodu a prejazdu cez prevádzaný pozemok), avšak konal tak nad rámec zákona. Jednak táto osoba sa svojho práva nijako v tomto konaní nedomáhala a jednak takýto prístup žalobcu k výkonu svojho oprávnenia chrániť práva jednotlivcov nemá žiadnu oporu v zákone. Predovšetkým v oblasti

súkromnoprávných vzťahov, kam právne vzťahy vznikajúce pri evidencii prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nepochybne patria, je nutné kontrolovať dodržiavanie oprávnenosti zasahovania orgánov verejnej moci do týchto vzťahov, a to v rozsahu článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ak uvedená podmienka dobrej viery pri uzavretí zmluvy, ktorej účelom bol prevod vlastníctva k pozemku, nebola žalobcom hodnoverne spochybnená a tí, ktorých sa žalobcom tvrdené porušenie zákona týka (kupujúci P. a vlastník susedného pozemku), na porušenie nepoukazujú, ale naopak, sa s rozhodnutím a postupom správneho orgánu uspokojili, potom pokus prokuratúry o zrušenie rozhodnutia správy katastra nespĺňa podmienky zákona (§ 249 ods. 3 OSP).

V ďalšom poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na svoj rozsudok sp. zn. 1Sžr/10/2011 zo dňa 8.11.2011:

„...V súvislosti s týmto záverom Najvyšší súd odkazuje na základný rámec ochrany poskytovanej v správnom súdnictve. Súdny prieskum rozhodnutí správnych orgánov je nástrojom štátu bezvýnimočne určeným iba na ochranu dotknutých jednotlivcov proti nezákonným právno-realizačným aktom orgánov verejnej správy. Uvedený záver má svoju oporu nielen v čl. 46 ústavy, ale aj v ustanoveniach vykonávajúcich toto ústavné právo pre oblasť správneho súdnictva.

Podľa článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

V zmysle § 247 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Najvyšší súd na jednej strane uznáva pôsobnosť Prokuratúry Slovenskej republiky vykonávať ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a štátu aj prostredníctvom správneho súdnictva (viď § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 153/2001 Z.z.

o prokuratúre), a to aj bez výslovného podnetu alebo súhlasu dotknutých osôb (actio popularis). Avšak argumentácia žalobcu, že zmluvu o prevode vlastníctva bytu je nutné považovať za absolútne neplatný úkon, nakoľko k nej nie sú v prejednávanej veci pripojené zákonom stanovené prílohy, resp. že pripojená príloha je tak nejasná, že nespĺňa požiadavky zákona, si Najvyšší súd nemôže osvojiť, lebo v tomto prípade sa stráca aj nepriama akceptácia ochrany formou actio popularis (§ 249 ods. 3 O.s.p.) zo strany jednotlivca (napríklad pri uložení povinnosti alebo sankcie, poprípade zaťažením zodpovednostným vzťahom alebo opomenutím účastníka alebo porušením zásady dobrej správy) a ani verejný záujem na zasahovaní do práv zmluvnými stranami nadobudnutých v dobrej viere nie je v prejednávanej veci preukázaný. Žiadna z dotknutých strán zmluvy takúto argumentáciu žalobcu v súdnom konaní nepodporila, a naopak v súdnom prieskume proti nej brojila a navyše žalobca neobjasnil v žalobe dôvody vedúce ho k záveru, že jeho konanie smeruje k náprave následkov porušenia dobrej viery pri právach nadobudnutých zo zmluvy o prevode vlastníctva k bytu; tzn. nebola splnená materiálna podmienka aktívnej legitimácie žalobcu.

Potom žalobca uplatňoval svoju pôsobnosť nad rámec svojej pôsobnosti, tzn. konal „ultra vires“, a takýto postup žalobcu nemá oporu v platnom právnom poriadku...“

Na základe týchto skutočností dospel odvolací súd k záveru, že v prejednávanej veci nebol žalobca aktívne legitimovaný na podanie žaloby a ani nepreukázal verejný záujem na takom konaní.

Keďže kupujúci (vedľajší účastník 1/) ako aj správa katastra (žalovaná) nenamietali, že by ku vkladu vecného bremena nedošlo, hoci na LV zapísané nie je, možno túto situáciu riešiť dopísaním na LV, a nie zrušením celého rozhodnutia a tým neprípustným zásahom do dobromyseľne nadobudnutého vlastníckeho práva vedľajšieho účastníka 1/.

Odvolací súd poukazuje aj na to, že žalobca v odvolacom správnom konaní ako aj v žalobe namietal len procesné porušenie, keď tvrdil, že správa katastra mala postupovať podľa § 31 ods. 3 vtedy platného katastrálneho zákona a posúdiť účelnosť čiastočného rozhodnutia o návrhu na vklad. Preto odvolací súd nemohol prihliadnuť na ďalšie námietky

žalobcu obsiahnuté v odvolaní proti rozsudku krajského súdu a ani sa nimi nezaoberal, nakoľko **súdy v správnom súdnictve nenahrádzajú konanie správneho orgánu a preskúmajú zákonnosť jeho rozhodnutia a postupu len v rozsahu uplatnených námietok účastníkov v správnom konaní.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že zúčastneným osobám 1/ a 2/ ich náhradu nepriznal, lebo si ju neuplatnili a neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov nevzniklo. Žalovanej zákon priznanie trov konania neumožňuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 3. apríla 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová